

Januar 1996

Løssalg kr 14.- (Verdi kr 15,-)

Postadresse: Veierlendingen, 3144 Veierland

Telefon BAI: 333 88 222

Postgiro: 0823 03 15087

Veierlendingen

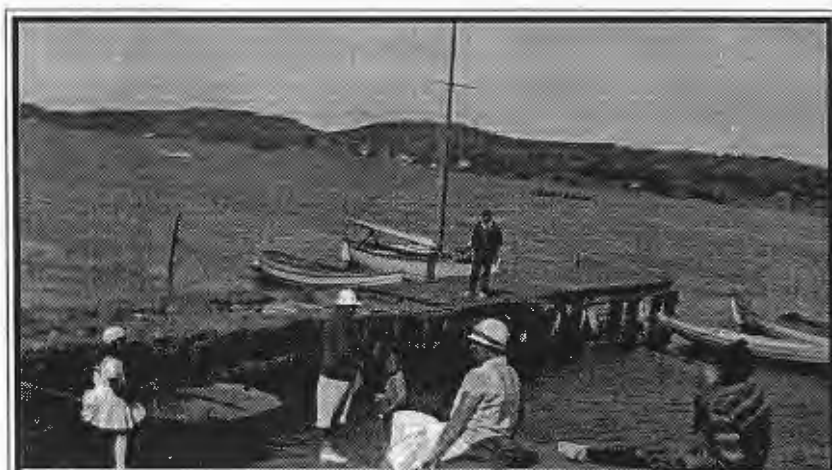
Nummer 96.01 Årgang 8

Å være barn på Veierland for 60-70 år siden

Vi har fått en hel liten bok fra gamle Veierland. En som kjenner øya godt har skrevet side opp og side ned om livet på øya slik det artet seg for 60 - 70 år siden. Vi har valgt å servere denne spennede historien samlet. Fotografiene har vi hentet fra Stoesesens fotosamling.

«Lykkelig den som finner sin øy» heter det. Enda lykkeligere må da den være som er født og oppvokst på en — selv om vedkommende ikke er klar over det før lenge etter at han har forlatt øya. Da er det godt — og litt vemodig — å komme tilbake og mimre på gjengrodde

stier, og sanne dikterens ord om «små barndomsminner som titter fra hver busk og gren frem med røde kinner».

Tangen Brygge på Båsløkka. Den gang var brygga i privat eie (Eriksen?). Familien Stoesen og Treider. 1928.

Så veldig mye er vel ikke forandret. Men *en* ting hadde vi som Veierlandsbarna ikke har lenger. Hele «kysten» var fri. Ikke en hytte. En kunne hoppe til sjøs eller ro i land hvor en ville. — Eller dra på familietur f.eks. til Bryde- eller Oslebakkholmene eller Breiebukt. Særlig det siste var populært. Fint å bade- og gode lekemuligheter både på den store sletta og i «kjelæne» (lokalt for jettegryter), mens de voksne kokte kaffe i «skortæ» på stor og medbragt kjele.

Takket være at veierlendingene

Fortsettelse side

Veierlendingen

Redaktører: Bjørn Arve Iversen

Godt nyttår!

I dag er det 1. nyttårsdag og jeg har noen timer ledig til avisarbeid. Avisa er nesten ferdig og bare leder og annonsearbeid gjenstår. Selv om jeg fremdeles er noe trett etter nattens feiringer vil jeg benytte anledningen til å komme med noen ønsker vedrørende det nye året — og det på lederplass i øyas største avis.

Måtte vi få kloakk og nullkonsesjon i 1996. OK — det er urealistisk, men vedtakene kan vi vel få?

Jeg tror på demokratiet, men demokrati er ikke alltid slik at flertallet bestemmer. Eksempel: Når flertallet vil ha mer penger til skole, kultur, forskning, sykehus og gamle hjem, men vil ha mindre skatt ber de om noe som ikke lar seg gjennomføre. Da mister flertallet sin makt.

Det jeg prøver å si er at vi kan ikke få alt og ikke ofre noe. Vi kan ikke få skole på Veierland og forvente at vår skole har alt det en storskole inne på kontinentet har, men vi kan forvente at vår skole har noe de der inne ikke har. Vi kan ikke forvente at innbyggertallet skal holde seg her ute uten nullkonsesjon, og slettes ikke vokse. Vi kan ikke forvente at butikken skal holde åpent om vinteren dersom ingen bruker den. Vi kan ikke vente å få noen kloakkløsning uten at vi vil betale for det. Vi får ikke nye arbeidsplasser i turistnæringen uten å ta med oss økt turisttrafikk.

Vi kan regne med at vi bestemmer der vi er villige til å ta med oss ulempe.

Dette gjelder ikke bare Veierland det gjelder i alle demokratier. Dette gjelder ikke bare i dag — slik har det alltid vært. Vi fikk store ekstraintekter og arbeidsplasser til øya takket være turistnæringen i etterkrigstiden, men vi måtte gi fra oss viktige arealer i strandsonen.

Måtte vi klare å sikre skolen.

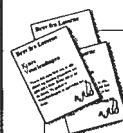
Jeg håper dere der ute hadde et bra år i 1995 og jeg håper dere får det enda bedre i 1996.

ALARMTELEFON FOR VEIERLAND 333 83 000

Bruk nummeret ved alle akutsituasjoner. Du kommer til brannvakta på Nøtterøy. De hjelper deg med lege, sykebil etc. etter behov.

Ros og Ris

Ris til deg som kjører med uregistrert motorkjøretøy. For det første er slike kjøretøyene ofte i dårlig stand, for det andre er jeg ikke sikker på om du kan dekke utgiftene dersom noen blir skadet. Alvorlige personskader blir fort en mill. kroner eller så.

Veierlendingen

Med dette ønsker vi i komiteen å takke for all hjelp og velvilje som var rundt Anne G. Preus-arrangementet på Kjølhomen. Det var et stort løft som gikk veldig greit. Overskuddet som Veierland Vel sitter igjen med er på ca kr 28.000,-.

Tusen takk

Ris til dere som kritiserer alt. Da kommunedelplansarbeidet startet for et drøyt år siden fikk kommunens representanter så øra flagret fordi det skulle ta over to år å få ferdig en kommunedelplan. Nå går kritikken på at en ikke kan forstå at det haster sånn. Det er vel så at stikker en hode fram og sier noe så må en regne med at noen forsøker et hogg, men likevel.

Ros til dere som arrangerte juletenninga. Bra arrangement med fornøyde store og små, men det pleier å være nisse — ingen tykke menn på øya?

Gotteri bruker vi bare til fest.

FRA ORDENSREGLER FOR
VEIERLAND SKOLE

Halvgamle nyheter og småplukk

Jeg tror ikke det har noen hensikt at jeg forklarer hva jeg mente med at det var mye godt stoff i avisa. Til deg dette gjelder må jeg bare få sagt at jeg tenkte på noe helt annet enn deg. Konklusjon: Slutt å røyke Veierlendinger. (red 2)

Ingen normale personer starter og driver en avis på en øy med 150 innbyggere. Det er jo både raskere og hyggeligere å ta sykkel en kveldsstund og besøke de som bor her og fortelle dem de nyhetene du har. Da blir jo nyhetene ferskere også.

Inntektene fra en slik avis er lik null. Det er ingen som tar ut lønn for å jobbe i avisa og det er ikke lett å finne medarbeidere som vil jobbe gratis.

Vi har fått noen henvendelser til redaksjonen av typen «nå er det lenge siden jeg har betalt, er avisa gratis eller?» Til dere som kommer med slike spørsmål kan vi si at «joda, avisa koster penger, men når vi bare klarer to aviser i året holder et 160 kroners abonnement i 5 år. Til dere som er redd dere ikke skal få de avisene dere har betalt for kan vi si at et abonnet gjelder for 10 nr, uansett hvor lang tid det tar å få dem ut. Legges avisa ned er det selvfølgelig en annen sak...

Til dere som sier dere savner avisa og håper det snart kommer et nytt nummer må vi få si at det er jo dere vi jobber for!

Hund i min hundegård. En høne funnet død. Nå begravet. Hane og en høne savnet. De har nå vært borte i 3 uker og må vel regnes som tapt. Det var halve hønebestanden på Båsløkka det. Hunden er identifisert og eieren tilsnakket. (BAI)

Alexander har kjøpt nye båter. Nye for Alex. Først kjøpte han en båt som lå meget dypt i vannet og med baksiden opp. Etter å ha vasket og stelt den solgte han videre å kjøpte båt som går oppe på vannet. (red. 2)

Veierlendingen er nå koblet opp på InterNet. Vi regner med at avisa er første Veierlandske tilknytning til dette verdensomspennende nettverket. Vi har sjekket poster som vært på østlandet, VG, Esso Norge, Tanzania Nasjonalpark, medisinske registre i USA.

Dersom andre har vært koblet opp så gi beskjed. Dermed er du med på å forhindre historieforfalskning.

Teknisk: Vi er oppe med et 14.400 modem, men maskinen klarer bare 8.000. Dette går treigt, så kjøp like godt et 28.800 modem dersom du vil ut å surfe. (BAI)

Hemmelig og kryptisk melding til St. Kn.: Vi takker for Deres respons (dato ukjent) på vårt brev (dato ukjent). Vårt brev var som du vet et svar på Deres purring. Vi vet selvfølgelig at et nummer av Veierlendingen har en verdi som ligger langt over det du faktisk betaler for et nummer, men å purre på regningen er å gå for langt..

Vi er forøvrig ikke mye plaget med sene betalere, men den med å sende purringene via avisas ris og ros spalte var jo ikke dum. På den annen side strider dette mot avisas politikk om ikke å henge ut annet enn gode venner.

Dumme lesere? Vi kjenner bare til fire., nei — forresten — fem.

Når det gjelder å frankere brevene vi sender, så må jeg si jeg er takk-

nemmlig for at brevet vi mottok fra Dem var fakturert. Etter en stygg episode i -65 er jeg blitt litt skremt og vil så nødig blandes opp i noe.

Jeg har ikke lest »Hvordan bli rik«, ,men jeg tror et godt første råd på veien mot rikdommens høyder er å slutte å bruke pengene på slike bøker. Det neste kan være å slutte å bruke tid på å lese slike bøker. Om du så blir rik eller ikke kommer ann på hva du bruker den nyvundne kapital og tid til. (red 2).

I Vestfold blir det fordelt over 11 mill. kr i BU-midler i løpet av 1995. Over 10 mill. kr brukes til såkalt utradisjonell satsning. Tenk nytt. (BAI)

Arbeidet med kommunedelsplan for veierland er igang igjen.

Øyas representanter i planarbeidet kommer fra Velforening, Hytte-eierforening, grunneierlag og næringslivsforening. Alle representanter ble invitert til møte på vellet der kommunen stilte med planleggere og politikere (inkludert ordføreren).

På møte presenterte kommunen både kloakkløsning og eksempler på nytenking innen arealbruk. Myra som innsjø og områder lagt ut til kulturbeite ble nevnt.

Dersom noen av foreningene ville ha inn nye representanter var det ingen ting i veien for det. (red. 2)

I forbindelse med at en privat grunneier satt opp gjerde og bygget plattung på stranden syd for kommunebrygga på Båsløkka (Tangen Brygge) har vellet henvendt seg til kommunen. Vellet mener området er kommunalt og ber kommunen vurdere saken.

Vellet ber dessuten kommunen legge ut bøyer på gjesteplassene på kommunebrygga. (red 2)

Dagros og Kriken Kiosk er stengt, det er kaldt, det snør og grågåsa er sydpå Ny sommer er på vei. (red 2)

VEIERLAND RUNDT REGATTAEN 1995

Torden, lyn og styrtregn forhindret ikke avviklingen av Veierland Rundt lørdag den 15. juli. Vindforholdene var tilsvarende variable med alt fra bleike til kulingkast. Utrolig nok stilte hele 22 båter og seilbrett (ifjor 28) stilte til start i disse lite sommerlige forholdene. 4 Optimister seilte den lille banen og Laserklassen var i år på 6 båter.

Spesielt i årets regatta var kampen mellom et seilbrett, en Laser og en klassisk kjølbåt, en meget velholdt Drake. Etter en spennende seilasen skilte det disse tre høyst forskjellige farkostene kun 52 sekunder i mål. Raskest av alle rundt Veierland i år som ifjor var Kristian Gouglignac på seilbrett med vinnertiden 1 time 34 minutter og 12 sekunder, fulgt av raskeste båt som var Petter Håkonsen i en Drake med tiden 1 time og 35 minutter og 4 sekunder. En meget bra prestasjon av Arild Holm som presset seg i mellom de to med Laser jolle på tiden 1 time 34 minutter og 34 sekunder.

Den lille banen for de yngste deltagere gikk rundt Sau Holmen og Hest Holmen. Raskest på denne banen var Sigurd Dehli i Optimistjolle som seilte på 56 minutter og 5 sekunder.

En stor takk rettes også til Tor Christian Lorange og Reidar Steen som tok seg av startskudd, tidtaking, diplomskrivning og alt som skal gjøres. Takk også til de som stilte opp med følgebåter i dette «ikke båtveret» og butikken som ordnet opp med kiosk.

Resultatlisten Veierland Rundt 1995

Kjølbåter

1.	Petter Håkonsen	1:35:04	Drake	Raskeste båt stor bane
2.	Johan Lexow	1:40:20	Knarr Variant	

Joller «Racer»

1.	Høge & Pløen	1:39:40	Trapes	
1.	Jan Berg	1:49:00	470	

Laserklassen

1.	Arild Holm	1:34:34		
2.	Lars Petter Jor	1:39:55		
2.	Frode Anthun	1:41:50		
4.	Pål Raaum	1:48:10		
5.	Leif Nesse	1:49:10		
6.	Einar Hammer	1:53:37		

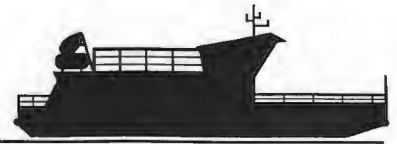
Seilbrett klassen stor bane

1.	Kristian Gouglignac	1:34:12		Raskeste seilbrett stor bane
2.	Ove Kr. Jødal	1:47:30		
3.	Anne Glede Allum	2:00:41		
4.	Anders Brøymer	2:00:54		
5.	Øyvind Brøymer	2:08:03		
6.	Harald Hauge	2:14:30		
	Torbjørn Holthe	Brutt		

Optimist joller (liten bane)

1.	Sigurd Dehli	56:05		Raskeste båt liten bane
2.	Fredrik Gyllenhammar Raaum	1:10:17		
3.	Erik Gromstad/Magnus Jor	1:24:59		
	Brd. Børresen	Brutt		

Veierland, den 16. juli 1995
Pål Raaum

den gang sjelden fant det umaken verdt å gå utenom øya etter livsledsager, kunne en ha både ett og to bestemorhus å gå til. Med morelltrær i haven og — et trygt fang å sitte i når *det* trengtes — eller sitte i bryggerhustrappa og spise varme «buller» med

Det gjøres klar til seiltur fra Tangen Brygge på Båsløkka. Familien Stoesen og Treider. 1926.

knasende sprø skorpe når hun bakte grislebrød. Veldig mange hadde en ku eller to i de fjøsene som en nå stort sett bare ser grunnmurene av. Og gris og høns. Og noen hadde hest. 13 i følge en opptelling i de dager. Hvorav 3-4 hørte til på Albygården.

Det var ellers en mengde ting en kunne foreta seg. Vinteridrettene f.eks. startet så snart isen hadde lagt seg innerst i kilene. Da ble den «seiget». Det vil si at man tok hverandre i hendene og løp fort, fort frem og tilbake til det gynget under bena og kilte i maven. Moroa varte til en «plumpa» og måtte hjem til moren sin og få på tørt (Fedre forekom ikke på øya på den tiden av året. De befant seg på den andre siden av kloden, og viste seg ikke før ut på våren en gang. I mahognyutgave etter å ha passert «Linna» — vestfoldsk for ekvator).

Så var det skøytesporten. Takket være at dreneringen ikke var så effektiv som den er nå, kunne det ofte være store dammer innover jordene. De ble fine baner når frosten kom. Og så var det isen på fjorden. For *den* var da der hver eneste vinter? Litt knudret ofte, men grei nok. Fint når det var skikkelig nordavind å legge i vei innover så lenge en orket og så snu, knappe opp vindjakken og brette den ut som to vinger — og seile tilbake.

På åsen bak skolen var det hoppbakke med fint stillas. Derav navnet «Stillasjebakken». Men den var nå mest for de største og modigste guttene. Bare unnarennet krevde atskillig kvinnemot, stupbratt som det var. Og det endte da også, uvegerlig, med damefall.

Bedre da å ta en skikkelig skitur. For sne var det da nok av (?) hver eneste vinter. I erindringen.

Er forresten folk flest klar over at det var Veierlen-

dingene som oppfant sklibrettet? Vi gikk i mors kjøkken /resp. vaskekjeller og fikk med oss det hvite emaljerte vaskevannsfatet som fantes i et hvert velordnet hjem. Og utfor bar det. Det finnes veldig mange fine brattheng på øya for den som har øye for slikt.

Og snø var det altså nok av (se ovenfor).

Men vinterens avgjort største idrettsarrangement var og ble sparkstøttingløpet. Start fra Lokalet — rundt Alby og Vestgården — og tilbake til utgangspunktet. Ennå gjemmes med glede og stolthet en teskje i nysølv. Mønster: «Flat Rose». 2. premie i en meget krevende konkurranse. Og aldri glemmer en det utrolig snille menneske Oline

Velkommen til hyggelig handel!

Hilsen alle oss i Veierland Landhandel

Du kan fortsatt velge om du vil handle på formiddagen eller om ettermiddagen.

Mandag — Fredag
09.00 til 15.00 (10.00 til 13.00)
Kveldsåpent alle dager
unntatt lørdag 17.00 til 19.00
(17.30 til 18.30)
Lørdag
09.00 til 14.00 (10.00 til 13.00)

Vintertider i parantes.

Lang åpningstid

Video

- Mat og drikke
- Jernvarer
- Leker
- Maling
- Båttstyr

Støtt nærbutikken

Veierland Landhandel

Noen Veierlendinger er avhengige av nærbutikken. Nærbutikken er avheng av mange Veierlendinger. Kom innom for en handel til gjensidig nytte.

Telefon 333 88 013

VEIERLAND LANDHANDEL

Halvorsen (Harald Halvorsens mor) som sto ved målstreken med en skrellet, oppdelt appelsin til en fullstendig utkjørt idrettsutøver.

På «Lokalet» som opprinnelig hadde vært våre foreldres skole — og nå er Bjørg og Arnes hus, foregikk all kommunal og annen offentlig virksomhet. Her var telefonsentralen, postkontoret og biblioteket. Sistnevnte var et brunmalt skap på den ene veggen i «kammeret», og ble åpnet og betjent en gang i uken av læreren, og fikk ny forsyning med passende mellomrom fra Stokke som var vår kommune den gangen. Fra Stokke kom også alle oppkrevere av skatter og avgifter og hadde kontortid her. Men aller mest ble vel lokalet brukt til møtevirkosomhet.

Her var en imponerende mengde misjonsforeninger. Det var sjømanns — og indre — og hedninge — og same — og ikke minst barneforeninger. «Glade givere» som hadde utlodninger på hvert møte + basar en gang i året, og sendte penger til de stakkars små i hedningland. Hedninglandet het Madagaskar, og vi ble kjent med merkelige navn som Antsirabe og Tananarive. Og vi lærte en sang om den stakkars negerpiken Sara som var så syk og døde. Men det vidunderligste som i følge sangen, hendte Sara, var at da hun kom til himmelen, ble den svarte huden hennes byttet ut med hvit. Vi syntes det hørt litt merkelig, men det måtte jo godtas ettersom det sto på trykk i boken.

På skolen som var todelt, gikk vi tre ganger i uken. Der fikk lærer Gregersen stort sett inn i hodene på oss det som var ventet. Dessuten var han med og slo ball i friminuttene. Og han dro oss med ut på botaniseringsturer, så vi fikk lære en del om øyas rike flora. Noe en har vært ham veldig takknemlig for opp gjennom hele livet.

Annonser i Veierlendingen

1 side ..... kr 950,-
1/2 side ..... kr 400,-
1/3 side ..... kr 250,-
1/4 side ..... kr 180,-
1/8 side og mindre ..... kr 120,-
50% rabatt til bedrifter med arbeidsplasser på øya og ved repetisjon.

Rubrikk på siste side ..... kr 15,-
Overskrift + 5 linjer. Kr 5,- pr. overskytende linje. Ingen rabatt.

Og så plantet vi skog. Både i Krikakilen, på den ene Oslebakkholmen og på Ruberalbakken. Ruberalbakken var en fin slette som lå like til høyre når en kommer ned bakken fra Rispauset. Betydningen av navnet er ukjent, men det var så fint å leke der — før den altså ble beplantet. Og nå står skogen der himmelhøy og tett.

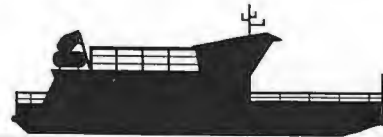
Læreren hadde også sløyd med guttene i 2. etasje på skolen, mens vi pikene hadde håndarbeide i 1. og broderte tunger på underbukser av hvitt lerret. Tungene ble tegnet møysommelig opp rundt det hele med en 5-øre som mal. Ikke det morsomste skolearbeid en kunne tenke seg. Men lærerinnen var veldig snill, het Dora Thorsen og bodde i Oslebakke.

Og så hadde vi en veldig koselig jentedo med fire hull. (Guttendoen var sikkert like bra, men det fikk en jo aldri se.)

Der kunne vi altså sitte fire på rad og løse problemer og dele erfaringer i ro og fordragelighet. Og så — plutselig og uten forhåndsvarsel, oppdager en, her forleden år, at det kjære gamle samlingsstedet er degradert til oppbevaringsplass for rustne have-redskaper og annet skrot. Og — enda verre: NRK Fjernsynet viser hva de stakkars ungene har fått i stedet: Et vannklosett. En steril hvit porselensgreie som umulig kan innby til sosialt samvær i det hele tatt...

Håøya var vår nærmeste nabo, men den var Tønsbergfjordens Befestning og veldig militær, så ingen utenfra hadde lov å gå i land der. Men de kom til oss. D.v.s. de som avtjente sin verneplikt der, og på vårt språk het «håbussær», ble fraktet til Vestgård-brygga i en åpen båt som var like bred som den var lang, og derfor lød navnet «Fløtebollen». Så marsjerte de derfra til Vestrekil hvor de hadde skyteøvelser. Vollen der blinkene ble satt opp kan muligens påvises ennå. Det kunne være ganske anstrengende å møte dem underveis. For ettersom en hadde fått en skikkelig oppdragelse, og visste at en måtte neie for alle fremmede og voksne, kunne det bli atskillige knebøyninger der en sto i veikanten mens de dro forbi. Men soldatene var veldig hyggelige og blide, og sa: Vil du se på glansbilleder, Vesla?; og viste frem noen digre plakater med menner i stram uniform og snurrebart. Og med kulehull gjennom seg fra øverst til nederst. Nokså nifst.

Øyas butikk eides og ble drevet av Anna Jakobsen — eller tante Anna for de fleste av oss — Hun var født Paulsen, og var fra Vestgården. Det var også hun som tok seg av oss «glade givere».

Oslebakkundet med Hans Thorsens staslige eiendom. Året er 1931.

Butikken var i huset som nå eies av Kavlie. Veien gikk den gang på oppsiden av huset, og på sydveggen hadde hun en kjempestor rosa klatrrose. Den var et syn om sommeren.

Inne i butikken et rikholdig vareutvalg. — fra tørrfisk til kjoletøy. På innsiden av disken, skuffer med mel og gryn og sukker. Og like innenfor døren en stor brødkasse med løst lokk. Den var fin å sitte på — i rad og rekke mens en ventet på tur. Brødet ble fraktet fra Stokke over Bogen, uinnpakket i åpne kasser. Men en vokste da opp den gangen også.

På Paulsens brygge hadde hun bensinpumpe. Blåmalt og hånddrevet med «Mil» bensin. Båtfolket ringte på en klokke, og så vandret tante Anna rolig og bedagelig ned og betjente dem, mens de andre kundene da hadde det hyggelig på brødkassa.

Det aller første vårtegnet kom i god tid før hvalfangerne, og for som en farsott over øya. Det ble luftet og pusset og vasket og skurt. Alle former for møtevirksomhet og selskaperlig samvær ble skjøvet til side. Det eneste husmødrene ga seg tid til, var å underrette hverandre pr. telefon om hvor langt de var kommet i prosessen. For alt skulle være blankt og rent og perfekt til de brunbarkede kom hjem — Uten at en kan være helt sikker på at det var *det* de først og fremst kikket på etter måneder i isødet.

Det var en herlig tid. De store kokeriene og transportbåtene kom sigende inn til Sandefjord og Husøflaket, Det var «Kosmos» og «Pelagos» og «C. A. Larsen» og hva de het alle sammen.

Vi hørte brølene deres helt hjem til øya vår. Det var som jubelrop. (— i motsetning til klageulene som de selvsamme skutene ga fra seg når de dro sydover om høsten). Alle som på noen måte kunne, dro dem i møte med småbåter. De lå som en

tett sverm rundt skutensiden. Det ble ropt og hoiet og vinket for å få kontakt med ektemann/far/bror/kjæreste/sønn som sto tett i tett langs rekka høyt der oppe.

Og så ble bagasjen firt ned. Skipssekker og kufferter og høye kurver med grønne bananbunter inni.

Stor utpakning hjemme med gaver til store og små. Kjøpt på Kanariøyene der de var innom for bunkring. Fine broderte Las Palmas-duker til huset og godlukt på flasker til husets kvinner. Det ble kalt «Floridavann» med trykk på «i» en. Duften lå som en eim over

hele øya.

Vanligvis var ikke veierlendingene særlig håndhilsende av seg, men en uskreven lov sa at en hjemkommen hvalfanger skulle trykkes i neven og ønskes velkommen hjem. Og han på sin side måtte da si: «Takk for sist»: Selv om en kanskje knapt hadde sett hverandre året i forveien. Men formene skal en ta vare på.

Og så 17. mai. Spennende og mystiske ord som «furrbit» og «værbit» var jo nok til å gjøre sinnet høytidsstemt. Det skulle ta noen år før en oppdaget betydningen.

17. mai betød også hvite strømper og nye sko. — Den duften når en stakk nesa ned i skoeken!

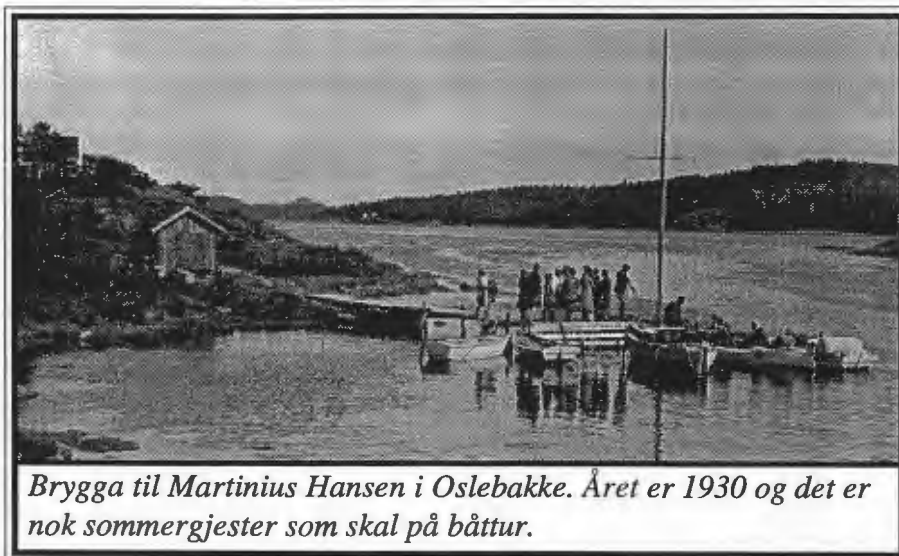
Antagelig regnet det noen ganger på den dagen, men det huskes ikke. Ett år kom i hvertfall våren så urimelig tidlig at liljekonvallen sto i full blomst den 17. Da ble barnetoget stoppet like før vi kom til Alby, og alle ungene fikk myldre ut i lia og plukke hver sin bukett før vi marsjerte videre rundt Vestgården — og ble oppløst på «Bakken» som var det offisielle navnet på sletta bak lokalet, og der var det da konkurranser og brus og mye morro.

Den gang var «bakken» stor og fin og uten et gresstrå, da den vanligvis ble brukt som danseplass av ungdommen. På nasjonaldagen kunne den bli ganske sleip av alle eggene som ikke ville holde seg på skjeene til de kom i mål.

Et annet vårtegn var fantejaktene som kom sigende sørfra med lappete seil og ingen motor. Men vi hørte dem allikevel på lang lei. Det var bikkjeglamm og ungehyl og en høyrøstet mor og en far som satt på dekk og slamret og banket og laget blikk-

spann og kakeformer som kona ble sendt i land for å selge sammen med sytråd og strikk og blonder. Hun hadde gjerne med en to - tre av barna — som hun påstod manglet både mat og klær. «Fantæne» fikk gjerne skylden for det gale som måtte skje mens de var i farvannet. Sikkert uten grunn — for det meste. Og i hvertfall var det et savn da de med årene forsvant ut av sommerbilledet vårt. De hørte liksom med der.

Et annet maritimt innslag var når båtene «Jarlsberg» og «Horten» — som vanligvis gikk i rute Tønsberg - Oslo — kom forbi. Med musikk ombord og signalflegg fra for til akter og med dekket fullt av vinkende gutter. Det var «Huiungæne» som kom fra Oslo og skulle på feriekoloni på Hurdø. Da visste vi at nå var sommeren her.

Brygga til Martinius Hansen i Oslebakke. Året er 1930 og det er nok sommergjester som skal på båttur.

Og med den et annet fenomen: Badegjestene. Det innebar at mange av de fastboende flyttet i kjeller eller bryggerhus med sitt styr og matstell og leiet ut 2 - 3 rom og kjøkken til byfamilier. Som gjerne kom igjen år etter år. Det ga nok mange en kjærkommen attåttskilling, men også hygge og varig vennskap. En vil tro at mang en nålevende hytteeier har begynt sitt veierlandliv som «badegjest».

Vår eneste *faste* forbindelse med omverdenen, var m /s «Vrengen» som kom dunkende hver morgen, sommer som vinter. Start grytidlig fra Hvasser der den hørte kjemme, og fra Vestgårdbrygga kl 8.¹⁵. Skipper Torgersen påstod at på sommertid trengte han ikke å se på klokken for å kaste loss. For presis på minuttet der og da kom Valborg som var «pike» hos Paulsen, fra fjøset med kuene, og «drev» dem langs stranda og gjennom grinda der, (derav navnet Driværgrinda) — og ut i friheten i Vestgårds-

skauen.

Valborg var stø og pålitelig, blid og gla og datter til losen på Nattholmen.

Men det var «Vrengen». Den var stor og hvitmalt med en romslig «salong» nede — og tilsvarende stort dekk oppe. På begge steder var det faste benker langs sidene og midtetter. Hadde tre manns besetning; Jørgen Torgersen var altså skipperen. Han var litt «ertete» men vi likte ham godt der han kom med pengevesken på maven og skulle ha betaling. Og påla konene som satt der og strikket å «binde a stikka» før de la fra seg bindingen. Ellers ville mannen gjøre vendereis.

Mannskapet ellers bestod av Trygve som var trossekaster og Bjarne som var maskinist. Bjarne hadde ellers ansvar for å holde fyr i ovnen vinterstid og å tenne parafinlampene.

«Vrengen» tråklet seg inn gjennom fjorden. Var innom Håøya, Hella, Skjersnes og tok ombord passasjerer. Særlig husker en Håøyfruene. De dro gjerne sammen 3 - 4 stykker, og kom pratende og leende ombord og gikk pratende og leende i land. Vi skjønnte at det måtte være bra å bo på den øya også.

Når vi kom så langt som til Rambergodden på

nordspissen av Nøtterøy, kunne vi se inn på Pøntebukta. Navnet skrev seg fra den gangen veierlendene *rodde* til byen — i våre beste- og oldeforeldres — og sikkert lengre bakovers tid. Våre foreldre husket det også fra sin barndom. Da la de i land der i den lille bukta og skiftet til byklær før de rodde siste strekket inn til Tønsberg.

Når «Vrengen» satte kursen hjemover igjen, hendte det av og til at det kom noen flotte morsomme karer i uniform ombord. Det var hvasserlosene som hadde ført de store båtene inn fjorden — og vel fått et takkens beger under vesten før de tok toget tilbake til Tønsberg — og båten hjem.

Om vinteren, når isen lå over hele Vestfjorden, gikk «Vrengen» på østsiden av Nøtterøy, ut Vrengensundet — og la til ved iskanten i Alby-kilen, eller ved Kjølholmen. Kjølholmen, sa vi, men Kjøl... er sikkert riktig. Det var i hvertfall der våre

forfedre kjølhølte skutene sine (Derimot er det rivende gærent å kalle stoppestedet ved Båseløkka for Tangen, og gården Søndre Tangen for «Lappegård»!).

Vi vet at det ble bygget skuter både i Verven og Vervodden .Det vitner jo også stedsnavnene om.

Nå sitter en altså her og har mimret og varmet seg på glade minner som strømmer på. Og det hele munner ut i et stort og inderlig ønske:

Måtte øya vår fortsatt være et godt og trygt sted for barn å vokse opp.

Dans på sommerøya 1924.

EGET HISTORIELAG PÅ VEIERLAND -?

Som et første skritt på veien til et mulig historielag på Veierland hadde noen av oss (Britt, Heidi, Solveig M, Atle, Jan Ove og Karin) invitert fastboende veierlendinger over 50 år til et "mimremøte" på Vel'et søndag 12. november kl. 14.00. Vi var klar over at tidspunktet for fleres vedkommende kunne kollidere med søndagsmiddagen, men tok likevel sjansen - på denne tiden av året blir det som bekjent tidlig mørkt.

Selv om vi måtte savne noen av de innbudte ble fremmøtet likevel gledelig godt. Harald og Gerd, Bjørg og Arne, Arne og Kari, Solveig og Torger, Alf, Konrad - foruten oss fra gruppa (Atle hadde lovlig forfall i og med at det også var farsdag). Serveringen var kaffe og hjemmebakst.

Solveig M. ønsket velkommen og fortalte litt om planene våre. Det ble vist film (tatt opp av Georg Paulsen, antagelig fra 1959-60) med spennende scener fra hvalfangsten og storslagne naturbilder fra Øya (Syd-Georgia) samt syttendemaifeiring og dugnad på Vel'et. Det var vemodig å se de unge, friske og glade ansiktene til naboer og venner som allerede lenge har vært borte.

Forøvrig oppsto livlige diskusjoner om flere tilfeller om hvem som egentlig var hvem av personene på bildene, og noen kjente ikke engang seg selv og måtte overbevises med tungtveiende argumenter som: "jo, det er deg, jeg husker at du hadde den kjolen". Så årene går og det er ikke tvil om at det er vik-

tig å komme den store glemmeboken i forkjøpet.

I tillegg ble det også vist en film om dagens omstridte hvalfangst i vest- og nordnorske farvann. Av kommentarene fremgikk det tydelig at våre egne hvalfangere så langt fra hadde glemst sin gamle fagkunnskap. Praten gikk ellers om løst og fast, mye skulle vi gjerne hørt mere om. Det håper vi også å få anledning til - ikke minst om våre førstereisgutter som mønstret på som sekstenåring i hvalfangstflåten høsten 1939 - og kom hjem i 1945 med erfaringer fra fem års krigsseilas.

Til avslutning leste Britt Liv Andersens (f. Amundsen) vakre og velskrevne beretning om barndom på Veierland anno 1920. Det ble nikket

gjenkjennende rundt bordet, og enda flere minner kom frem ikke minst om "tante Anna" Jacobsen som ved siden av å drive sin butikk på Vestgården også ledet 'barnemisjonen' gjennom mange år. Om henne falt det mange godord.

Det som etter vårt innledende møte synes klart er at det finnes en rikdom av erindringsstoff på Veierland som er vel verd å ta vare på - og plenty med oppgaver for et mulig historielag. Neste gang håper vi å få med oss enda flere. Interesserte kan henvende seg til Britt, Solveig M, Atle, Jan Ove og Karin.

Dessuten retter vi en særlig takk til Heidi som er kommet som et friskt pust inn i "vårt trege vanegjengeri" - for å si det med Bjørnson.

KB.

SONNAK
- for deg som vil ha det beste!

Bilbatteriet kan svikte deg når du minst venter det... Da er det godt å vite at Norges desidert største leverandør av startbatterier utvikler batterier for nettopp deg som kunde. Dessuten for skikkelige prisstørrelser forhold Din lokale forhandler har et komplett utvalg av kvalitetsbatterier fra SONNAK og kan levere det batteriet DU trenger

KONTAKT DIN LOKALE FORHANDLER!

VEIERLAND HYTTESERVICE
Tlf./fax: 33 38 80 05 Mobil: 90 14 06 13

Diktet av Jesper

Fire tenner i et spann,
Donald Duck som drikker vann,
Mikke Mus som drikker brus,
Det var hele sangen her,
den er veldig populær

Fortalt av Jesper

Det var en gang et dekk
og en liten blekkflekk,
den lille blekkflekk lå på et dekk
dekket lå like ved en bekk
så spurte det dekk om bekken
kunne skylle vekk blekkflekken.

Gotteridikt

Rebecca og Jesper

Det var en gang et gotteri
som lå på et konditori. Det
lå og ventet på at noen
ville kjøpe et gotteri på et
lite konditori. Så plutselig
en dag skjedde det gotteri-
et hadde ventet på. En
liten gutt ville ha et lite
gotteri fra et lite konditori.
Nå har han fått et lite
konditori gotteri.

Regler

Helene

Per ville ikke ha fisk, der-
for var han ikke frisk.

Liv ville ikke spise smør
derfor var hun tynn og
tørr

Jan ville ikke spise saus
derfor var han blek og
taus.

Kari ville ikke ha poteter
og derfor var hun ikke fet.

Elefantvits

(Trude) Når er det
elefanten sitter på
gjerdet?

Når gjerdet er øde-
lagt.

Skolen har ikke bare vært på Haugar. Skolen var også på en annen tur i høst som mange vil huske.

Vi syklet fra Engø og fikk et spennende fjellklatre-
kurs i 10 meter høy fjellvegg. De fleste kom helt til
topps med hjelmer og skikkelig klatreutstyr.

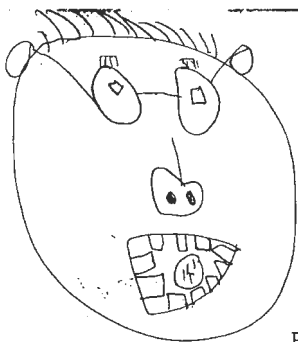
Edvard skriver: Vi tok ferge, og etterpå syklet vi.
Da vi var framme, satt vi fra oss syklene. Så kom
en mann og viste oss ned til et lite hus, og inne i
huset var det klatreutstyr.

Vi tok på oss utstyret og ble vist vei ned til fjellet.
Eli gikk rundt fjellet og opp på toppen. Der festet
hun tauene. Etterpå klatret vi. Det var litt vanskelig
til å begynne med, men snart ble det gøy, og det
ble lettere og lettere å komme til toppen. Vi ble
også litt slitne.

Etterpå grillet vi, og vi var heldigvis heldige med
været. Så tok vi fergen hjem igjen.

Rektors hjørne

Nå går det raskt mot jul. Et tilbakeblikk på høstsemesteret viser at det har vært stor aktivitet på skolen.

Foreldre har nok en gang
vært med på dugnadsarbeid,
og nå har det blitt veldig bra
her. I disse dager blir nye
gardiner hengt på plass i
annen etage.

Vi har hatt fine turer
sammen, men det jobbes
også jevnt og trutt på sko-
len. Daniel, som startet opp på
Brattås fikk vi nylig brev fra, og
han gjør det veldig bra i fag og har

fått en god posisjon i klassen sin. Det betyr vel at vi ikke
henger etter andre skoler rent faglig heller.

Hver mandag har jeg samarbeidstid med 5. og 6. kl.
team på Brattås.

Siste skoleår ble vi nøye vurdert i forhold til det pedago-
giske tilbudet skolen kan gi. Skolekontoret ba oss også
om å legge ved en spørreundersøkelse, og dette dannet
grunnlaget for å opprettholde både lederstilling og sko-
letilbud.

Bekymringen må være at elevtallet ser ut til å gå drastisk
tilbake fram mot år 2000. Vi får håpe at kommunen vil
prioritere nødvendige tiltak for øya så snart som mulig.
Jeg kan nevne at jeg har fått seriøse henvendelser fra
flere barnefamilier etter TV-programmet, men boligmar-
kedet er som kjent begrenset.

I høst har vi også fått en ny lærer til skolen, fordi antall

elever har økt noe og gjort at vi nå er en todelt skole.

Bernt Bakkevik har jobbet mye på Steinerskolen,
men også i normalskole. Han er naturfagsspesialist,
og ellers svært allsidig. Har drevet vegetarrestaurant,
vært flyktningkonsulent og har nå et antikvariat i Tøns-
berg. Han er en "bokorm" og stiller selvsagt også med
biblioteket på skolen.

Ellers skal elevene være med på juleverksted på Brattås,
men vi skal også ha julestemning på skolen. Vi setter
opp teater, og skal ha stor grøttest som i fjor.

Helt nytt var avslutningen i Veierland kirke 15.12 kl
10.00.

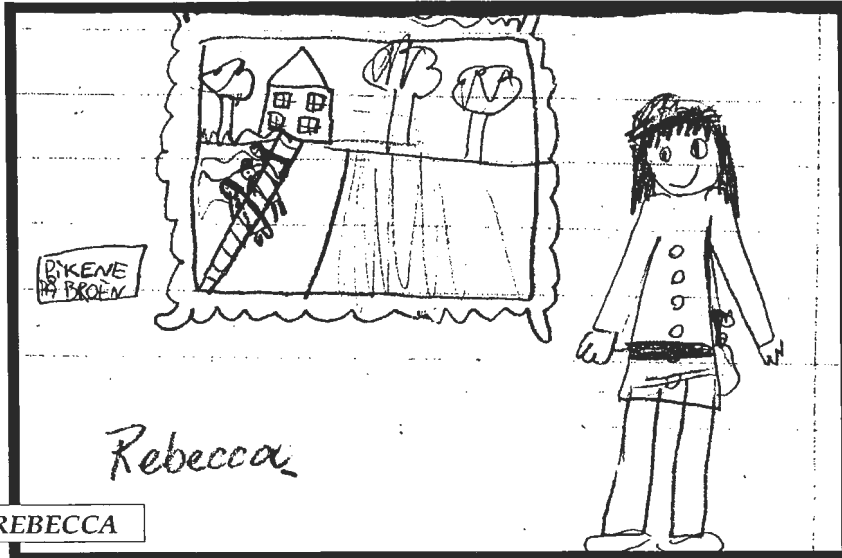
TAKK FOR HJELP OG STØTTE TIL SKOLEN I DETTE ÅRET OG HA EN RIKTIG GOD JULE- TID.

Min venn

Det er så fint å se deg min venn. Det er så godt
å være her igjen. Selv om sommern var lang,
full av liv og lek og sang, er det fint å se deg,
min venn.

Det er så fint å se deg, min venn, men det er
rart å være her igjen, for så mange ting har
hendt og jeg har vært ganske spent, så det er
fint å se deg min venn.

Sebastian

REBECCA

Hva en bør vite om vampyrer

Linnea

- Vampyrer sover om dagen (helst i en kiste) og står ikke opp før det er mørkt
- De har lange skarpe hjørnetenner som de bruker til å bite uskyldige mennesker (ofte også dyr). Når de biter suger de samtidig blod av ofrene
- Den som blir bitt av en vampyr blir selv en vampyr
- De kan bli forvandlet til flaggermus eller ulver
- Vampyrene frykter tre ting: kors, løk og sollys og når en vet dette, behøver en ikke å være redd for dem.

Besøk på Haugar kunstsenter gjorde inntrykk

Elevinnslag

Marie skriver: Først dro vi til biblioteket og lånte bøker. Så gikk vi opp til Haugar. Der så vi masse fin kunst, men det som var mest gøy var at vi fikk lov til å male selv. Vi fikk en sånn til å ta tommelfingeren igjennom med farger i. Det heter palett. Så fikk vi et eget stativ til å ha arket på. Vi fikk male hva vi ville, og det ble masse finebilder.

Etter at vi hadde malt, fikk vi omvisning, og så på skulpturer og modeller. Det var altså ikke bare malerier på Haugar.

Rebecca skriver: Vi hadde det gøy. Vi så et bilde som het "Pikene på broen". Det var så verdifullt at en vakt måtte passe på det hele tiden.

Etter at vi hadde sett alle bildene, fikk vi male et bilde selv. Vi fikk male på ordentlig staffeli og med ordentlig palett.

Over ser dere tegning av det dyre bildet.

Jørgen har opplevd det slik: En dag fikk vi beskjed om at vi skulle til Haugar.

Da vi kom til Haugar, var det en mur med en port på den andre siden. Innenfor den porten, stod det mange forskjellige ting. Det sto en ting som lignet på en hangglider, og noen artige ting som vi ikke helt forstod hva var.

Da vi kom inn og hadde tatt av

oss, så vi flere lyssom lyste mot en vegg og det skiftet til mange farger. Så gikk vi og så på mange malerier som var malt av kjente malere. Det stod hvem som hadde laget dem og når.

På slutten gikk vi inn i et rom hvor vi skulle få lov til å male våre egne bilder.

Pål skriver: Turen til Haugar var spennende, for vi skulle se på kjente bilder. Vi fikk et klistremerke som viste at vi hadde kjøpt billett. Vi så på Edvard Munchs kunst og mange andre. Da vi var ferdige med å se på bildene, skulle vi male selv. Vi hadde dansk kunsthøyskolelærer.

Det var en spennende tur.

Den frilynte

Av Roy Høgåsen har vi fått en rekke fine historier og en masse viktig dokumentasjon fra gamle Veierland. Dette er den første historien vi henter fra Roys arkiv.

Hun bodde i huset der Birketvedt bodde. Før det igjen var det butikk og bakeri her.

Huset til Arve, som ligger bak Birketvedts, var butikkens lager med leilighet i andre etasje.

Disse husene er i funksstil.

Den Frilynte gledet flere av øyas befolkning. Hun skulle en gang starte catering i dette huset. Hun bestilte brus, og da denne kom ville hun gjøre opp på sin måte. Dette gikk naturligvis ikke de som leverte brusen med på. Resultatet var at Reidar på butikken måtte kjøpe hele bruspartiet, da damen ikke var kredittverdig.

Megleren

Fra Roy Høgåsens arkiv.

I huset bak den frilynte bodde det en som ble kalt megleren. Han hadde vært skipsmegler.

Han var ikke stor, ca 1,5 meter og kromrygget. Det sies at han var glad i damene, men den frilynte syntes han var for rolig.

En gang han hadde fått tarm-slyng bar Holger Gaardholm han ned trappa på en arm, så det var ikke store kroken. Den frilynte kom da ut og gikk bort til megleren og sa at man må ha hatt på seg når man er ute.

Da svarte Megleren skarpt at man har ikke hatt på seg når man ligger på båre.

De grå spalter
Kr 20,- pr oppføring
Kr 10,- for
medlemmer av VNF

Kjøp og salg

Dagros — Anne Torgersen

- Kioskvarer.

Kriken kiosk

- Kioskvarer.

Nokart Brynilsen

Ved til salgs.

Veierland Landhandel

Salg av:

- Kolonialvarer
- Kioskvarer
- Båt- og fiskeutstyr
- Jernvarer
- Leker.

Veierland Hytteservice

Salg av:

- Batterier
- Bensin
- Brannslukningsapparater og materiell.

Servering

Dagros — Anne Torgersen

- Servering — spisested.

Tjenester

Arne Torgersen — Byggmester

- Brygger
- Nybygg og tilbygg
- Restaurering
- Vaktmestertjenester
- Vedlikehold.

Egil Torgersen

- Graving — beltegraver
- Transport.

Veierland Hytteservice

- Båtopplag
- Hytteservice
- Kopiering og fax
- Motorverksted
- Sykkelverksted
- Trefelling
- Vaktmestertjenester
- Vedkapping.

Utleie

Veierland Hytteservice

Utleie av:

- Betongblander
- Flisekutter.

Informasjon om annonsørene

Arne Torgersen

Telefon: 333 88 221

Dagros

Telefon: 333 88 083

Egil Torgersen

Telefon: 333 88 083

Mobil: 905 19 948

Nokart Brynilsen

Telefon: 333 88 113

Mobil: 943 01 058

Veierland Hytteservice

Telefon/fax: 333 88 005

Mobil: 901 40 613

Veierland Landhandel/Kriken Kiosk

Telefon: 333 88 013